

LILLI
KAAKINEN

LIPAN
ALTA

Lipan alta

Lilli Kaakinen

Lipan alta

© 2020 Lilli Kaainen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-31-8652-1

Rinkula ja läntti

”Pelottaa!”

”Pane silmät kiinni!”

”Näen, että kahvinkeitin jäi päälle; punainen valo palaa.”

”No, avaa silmät ja katso ulos!”

”Ei se jäänyt päälle, tarkastimme sen peräkanaa.”
Mikko rauhoittelee reittäni läpsyttäen.

Vesipisarat liukuvat vavisten pienessä ikkunassa, leikkivät hetken pelkoni kanssa ja katoavat. Pelkään kuollakseni, ja Mikko tietää sen. Kaksi niitäkin oli ja ulkoavaruus söi ne hetkessä. Nyt ikkunassa näkyy vain vaakaviivaa kuten sydämen sykkeen kuolema monitorissa. Exodusaika kirjataan. Amen.

”Näin sitä pöhkäistiin pilveen rouvan kanssa”, mieheni Mikko sanoo minulle tekorauhallisella äänellä. ”Pian Eevaseni olemme seitsemännessä taivaassa.”

Käsi kädessä aina kiihdytyksessä kunnes Fasten seatbelts -valokyltti sammuu. Yhdessä taas mennään, tällä kertaa Dubaihin.

Rakastan matkaa pilvien yläpuolella. Sisäinen Eevani vilahtaa lentokoneen ikkunasta omaan pilvilinnaani, jossa kaikki on mahdollista; ei ole esteitä hurjimmillekaan kuvitelmaille. Voin hyvin kuvitella, että edesmenneet vanhempani istuisivat pilven reunalla. Isä hieroisi äitini jalkapohjia ja äitiä naurattaisi. He saattaisivat muistella kuinka Lasse Viren kaatui, mutta voitti maailmanmestaruuden! Jos hän ei olisi kaatunut niin juuri kukaan ei sitä juoksua muistelisi. Siinä piilee suuri ja lohdullinen viisaus, joka auttaa minuakin uskomaan ihmeisiin.

En vietä yksin päiviäni Dupaissa Mikon ollessa palaverissa, sillä mielikuvitus on hyvä seuralainen: maalla, merellä ja ilmassa.

"What is this?" kikkarapäinen pikkutyttö kysyy Mikon vieressä läpsyttään käsinojassa olevaa tuhkakupin kantta. "Ashtray", vastaa Mikko.

Tyttö vetäisee vetäisee edessään olevan istuimen selkänojassa olevan lasinpidikkeen auki: "What is this?" Hetkeäkään miettimättä Mikko täräyttää: "Ashhole." Tytön nuori äiti kääntyy Mikkoon päin vihaisesti, mutta ei sano mitään.

Emme voi pidättää naurua osuvasta oivalluksesta, ja tyttö läpsyttää riemuissaan pidikettä hokien äänekkäästi: "Ashhole, ashhole." Vaiennan tytön kysymällä hänen nimeään. "Julie Adams, Julie Elisa Adams."

Esittelen Mikon ja itseni ja kerron, että olemme suomalaisia. "Ashhole, ashhole", Julie jatkaa entistä äänekkäämmin ja läpsyttää riemuissaan pullonpidikettä.

Naapurisuhteet menevät sen siliän tien, ja Mikko voi nyt uppoutua papereihinsa, sillä hänen työmatkallahan sitä ollaan. Minun tuleva viikko on

suunnittelematonta omaa aikaa.
Matkapäiväkirjassani on jokaiselle päivälle oma tyhjä sivu, joka sisällöstä vastaan itse.

Laskeudumme sulavasti lentokentälle, joka näyttää kasvaneen edellisestä visiitistämme. Edessämme istunut tyylikäs, hieman iäkkäämpi rouva seisoo koneen keskikäytävällä edessäni. Hän on kastellut hameensa matkan aikana. - Hupsista.

Huomautan hänelle asiasta kohteliaasti, ja hän pyöräyttää nopeasti hameensa märän läntin etupuolelle ja peittää kastuneen kohdan elegantisti käsilaukullaan:

"Olette enkeli, kiitos!" Rouva panee vielä kätensä olkapäälleni ja jatkaa: "Ashhole. Ashhole! Hyvää matkaa teille, nauraminen jättää jälkensä tässä iässä, mutta hyvää se aina tekee."

Poistumme koneesta hilpein mielin: Lady, Mikko ja minä. Kikkarapää Julie Adamsin äiti ei hymyile, mutta ystävämme Julien hymy ilman etuhampaita on valloittava. Epätäydellisyys viehättää minua aina ja kaikessa.

Mikko on perfektionisti, hän huomaa aina virheet ja puutteet, mutta lapset ovat ilahduttava poikkeus: he ovat Mikolle täydellistä seuraa. Hänellä riittää aikaa, kärsivällisyyttä ja innostusta pikkuväelle.

Se on hyvä asia, koska minä olen se, joka pistää rajat ja komentaa tarvittaessa, Mikkoakin! Hänellä on ikioma rajavartiosto, joka kulkee nytkin varjon lailla hänen mukanaan.

Hunnutettuja hälyääniä

Muovia. Muovia ja betonipölyä. Vapaalla kädellä piirretty nuoli oikealle. Hotellin hulppea vastaanotto, jonka innoittamana olimme netistä valinneet majapaikkamme, onkin remontissa.

Koppalakkinen portsari hyppää pienestä portinvartijan kopista opastamaan meitä. Sisäänkäynti on sivuovesta ja tunkkainen vastaanotto kakkoskerroksessa. Saamme avaimet ja pyyhekortit. Poika nappaa matkalaukkumme ja tunkee meidät hissiin. - Mitähän tästäkin tulee, kun tekee heti ensimmäiseksi mieli tehdä hotellin vaihto. Onneksi huone on siisti ja valoisa.

Uimaan on lähdettävä. Vedessä saa matkasta jumittuneet lihakset vertymään. Mikko saattaa minut alas tummassa puvussaan ja jatkaa matkaansa häntä odottavaan autoon. Valitsen asemapaikkani puolivarjosta.

Viereisen rakennustyömaan hälyäänet kilpailevat uima-altaan reunalla matkaradiosta kuuluvan jumputuksen kanssa. Pyöreä uima-allas hotellin kompaktilla piha-alueella on reunustettu säteittäisesti keltaisilla lepotuoleilla. Marokkolaisen oloinen poika istuu pienen pöydän takana sinisen

päivänvarjon alla ja jakaa hotellivieraille sinivalkoraidallisia froteepyyhkeitä korttia vastaan.

Olen sonnustautunut säädyllyiseen kokouimapukuun. Tunnen itseni vanhaksi tantaksi. En lerpattavien käsivarsien ja reisien vuoksi vaan siksi, että muut ovat pikku-pikku bikineissä. Viime vuosituhanella tässä maassa eivät edes turistit näyttäneet kinttujaan tai käsivarsiaan. Kaula-aukkonkin piti olla niin pieni, että melkein henkeä ahdisti.

Nyt länsimainen vapaamielisyys näyttää levinneen tänne Arabiemiraatteihin; paikallisia ihmisiä näkee kadulla länsimaiseen tyyliin pukeutuneena. Tietysti valtaosa naisista on piiloutunut mustaan burkaan. Joillakuilla kasvot on peitetty niin, että silmien kohdalla on pieni aukko, reikäompelein aikaansaatu näköyhteys ulkomaailmaan. Olen nähnyt myös koristetaotun metallilevyn kasvojen peittona. Näillä vaatteilla on peittävyys ja värin mukaan eri nimiä, joihin asiantuntemukseni ei riitä. Burka riittääköön minulle.

Edellisellä visiitilläni olin nähnyt nuorten naisten burkat yllään valitsevan tavaratalossa muodikkaita ja paljastavia vaatteita. Sitten kotosalle päästyään huitaisevat burkan eteisen naulakkoon ja näyttäytyvät viettelevinä miehelleen mutta vain miehelleen! Tästä kaikesta nämä vaimot palkitaan kallein kultakoruin. Omistautuminen omalle miehelle on hyvä asia, ei tule perheriitoja ainakaan siitä.

Liekö burka naisen itsetunnolle hyvä vai paha, tiedä häntä. Ovatkohan miehet täällä lainkaan mustasukkaisia, vai tietävätköhän he koko asiasta mitään? Lienevätkö naiset onnellisempia kuin

länsimaissa? Mitähän paikallisten miesten mielessä pyörii katsellessaan ihonmyötäisissä niukoissa asuissaan liikkuvia turisteja ja naisten paljaita sääriä? Tekevätkö he mielikuvitusmatkoja näiden lepotuoleissa makoilevien naisten kukkuloiden ylitse?

Sitä minä en rupea nyt pohdiskelemaan, sillä tällä tuolilla ainakin on katvealue. Tai miksi olisi? Minähän olen yhä sama Eeva, joka aina uuteen tilanteeseen tullessaan arvioi mahdollisuutensa: kiidättää katsettaan etsien alitajuisesti puuttuvaa palasta kokonaisuudesta, jossa olisi hyvä olla. Kuin kultaisen helmikorvakorun paimentolaismatolle pudonnutta takakappaletta. Siellä se on, mutta vaatii hieman tunnustelua ja villalankojen kääntelemistä. Jospa sittenkin hieman tunnustelisin! Takakappaleen lisäksi voi löytyä arvokas helmi!

Jopas teki tämä kuumuus tehtävänsä; ei tarvinnut liioin verrytellä kun löytyi jo uusi vaihe päälle. Pidän itseni kanssa pikapalaverin ja heittäydyn täysillä yksinmatkustavaksi pikkurouvaksi, jonka kaksilahkeinen matkakumppani on jättänyt oman onnensa varaan. Tavallinen rouva katselisi sivusta, mutta pikkurouva voi uskaltautua pikkuisen elämään vaikka jotain roolipeliä. - Minkähän roolin tässä nyt ottaisi, jos pääsisi valkkaamaan. Täytyy hetki katsella, jospa tämä tästä.

Olen aina halunnut näyttelijäksi, koska siinä ammatissa voi eläytyä täysillä johonkin rooliin ja sitten aktiivisesti unohtaa. Kun opettelee uudet vuorosanat, ilmeet ja eleet, niin eipä tarvitse menneitä murehtia; mitä tuli sanottua tai tehtyä. Menee vaan eteenpäin kohti uusia seikkailuja,

eikä kukaan tule sanomaan, että sanoit tai teit sitä ja sitä.

Jotkut pystyvät moiseen oikeassa arjessaankin, joka on heidän mielestään täyttä juhlaa, vaikka yön hiljaisina hetkinä saattavat katua ja vanhoa itselleen paluuta maan tasalle tylsien ihmisten turvalliseen arkeen.

Nyt ei arki minun kuortani huuhto eikä se valu kerroksina hiekkaan, vaan arki sulaa ja haihtuu itätuulen mukana sinne minne se kuuluukin. Tässä tapauksessa kauas pohjoiseen.

Pamppu ja kirves

Kotimaa on lähempänä kuin osasin aavistaakaan. Viereisillä lepotuoleilla suomalaisnaiset voitelevat itseään vähän väliä ja kiiltelevät niljakkaina auringonpaisteessa. Heidän ihonsa punottaa, mutta vaalea iho on saatava ruskeaksi pikavauhtia. Sitten kotipuolessa kateelliset sisaret zumba-tunnilla kysyvät, mistä noin kaunis rusketus on tuotu. Siihen on pakko sanoa, että Dubaissa tuli piipahdettua. Siinä on vissi ero Las Palmasiin tai Mallorcaan, jossa kaikki ovat käyneet kärventämässä nahkansa lukuisia kertoja.

Nämä lomalaiset viihtyvät mielestäni auringossa liian pitkään. Siitä on seurauksena tuskien yö hotellin pehmeistä lakanoista huolimatta. Hotelleissa ovat ihanan pehmeät lakanat. Ostaisin sellaiset heti, jos olisi kaupan. Muutenkin nykyisin tekee enemmän mieli uusia lakanoita kuin vaikkapa uutta puseroa. Mistähän se johtuu? Puhtaat ja kauniit lakanat tuovat enemmän iloa kuin uusi mekko. Naisen elämä on ihmeitä täynnä!

Nämä naiset ovat kaiketi ainoat suomalaiset tässä hotellissa meidän lisäksemme. Siis mieheni Mikon ja minun. Mikko tekee töitä päivisin ja minä vietän tällä kertaa lomaa. Viihdyn yksin. Uin ja

olen. En ole koskaan aikaisemmin ollut tällaisella passiivilomalla. Olen ehkä hieman utelias mutta ulkopuolinen kaikesta maailmanmenosta. Ihanaa!

En voi olla kuulematta naisten keskustelua. He ovat ilmeisesti tutustuneet vasta täällä, koska kyselevät toisiltaan parisuhdeasioita.

"Ootko naimisissa?"

"Olen eronnut, mutta on mulla suhde. Siis seurustelen."

"Mitä se tekee, se sun mies?"

"Se on duunari."

"Duunarit ovat parhaita minunkin mielestäni."

Hän ei perustellut asiaa sen tarkemmin, miksi juuri duunarit. Minusta olisi kiva ollut tietää. Voisin joskus sopivassa tilanteessa olla siitäkin asiasta jotakin mieltä. Asiantuntijoita arvostan joka lajissa.

"Minkä alan duunari?"

"Poliisi."

"Eihän poliisi ole duunari, poliisi on virkamies. Eipä sillä. Kyllä poliiseissakin on tietynlaista brutaalia vetoa. Virkapuku päällä he ovat suorastaan seksikkäitä! En kyllä tiedä, miten he pamputtavat sitten kotona."

"Hyvin pamputtaa."

He ystävystyvät aivan silmissä. Kun naiset menevät tietyn rajan yli keskusteluissaan, niin he ovat heti luottoystävät, jotka eivät salaa toisiltaan mitään. Heillä synkkaa ja he naureskelevat yhdessä kuin teinit, vaikka elämäkokemusta tuntuu jo kertyneen.

”Onko sulla nyt ketään?”

”Ei ole.. Kaikissa kohdalle osuneissa on ollut aina jotakin vikaa. Jos on kiltti, niin on liian kiltti. Jos taas ei ole kiltti, niin on ainakin juoppo. Tai sitten on juoppo ja väkivaltainen, hakkaa humalapäissään. Tai sitten on sairaalloisen mustasukkainen. Ei tarvitse kuin hymyillä puhuessaan jonkun toisen miehen kanssa, niin se on flirttiä. Sitten alkaa huorittelu ja haukkuminen, joka kestää viikkotolkulla. Olen ottanut aikalisän tässä pelissä, mutta viisikymppisiä en sinkkuna vietä! Kohta voi kyllä tulla kiire. Nelikymppiselle on tarjolla vain ajopuita, joita irtoilee hatarista parisuhteista. Tai sitten kohdalle osuu netistä peräkamarin poika, joka ei osaa edes kahvia keittää. Netti on kyllä hyvä, mutta tuuripeliä se on sielläkin.”

”Jospa sinua onnistaisi, siellä on kuulema valinnanvaraa.”

”Niin on, mutta nyt pitäisi kiireen vilkkaa löytää oikein aviomies. Sellainen, jolta saisi hyvät geenit lapsille. Sisäinen kello tikittää jo huolestuneena. Perinnötkään eivät olisi pahaksi, sillä minulla ei ole mitään tulossa. Mutsi asuu kaupungin vuokra-asunnossa ja faija katosi jonnekin vuosikymmeniä sitten. En tuntisi, jos tulisi kadulla vastaan.”

Naisten ystävyys kasvaa huristen ja he yrittävät kakistella rinnuksistaan kaiken kaunan ja vuosien varrella kertyneen painolastin, joka ei näy vaa'alla.

”Kamalaa sulla on ollut! Jospa vaikka täällä törmäisit johonkuhun. Tiedä vaikka Hän pötköttelisi täällä jonkin päivänvarjon alla kirjaa lukemassa. Peukut pystyyn!”

Lähde Eevan kanssa passiivilomalle
Dupaihin:

Matkavalmistelut:

- nappaa pari karoteenikapselia
- tee jalkahoito, kuivaharjaus ja ihon kosteutus
- käy kampaajalla ja kosmetologilla
- pukeudu mukavaan matka-asuun.

Jos haluat hieman oikaista:

- levitä rantapyyhe sohvalle
- sujahda uimapukuun
- pane sandaalit ja rantakassi sohvan viereen
- sipaise aurinkovoidetta kinttuihin ja käsivarsiin.

Napsauta lukuvalo päälle ja olet jo
reissussa!

Hauskaa matkaa!

